

Arrest

nr. 200 311 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. STAPPERS
Fuutstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekende partij op 26 september 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. STAPPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2008 dient verzoeker, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn van zijn tante B.N.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Turnhout van 19 februari 2010 wordt verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van één jaar en een geldboete van 1.000 euro met gewoon uitstel van uitvoering voor een termijn van vijf jaar voor een gedeelte van vier maanden van de opgelegde hoofdgevangenisstraf en voor een gedeelte van 800 euro wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op ongekende datum dient verzoeker een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werknemer, later gewijzigd naar beschikker van voldoende bestaansmiddelen in. Gezien er geen beslissing werd genomen binnen wettelijke voorziene termijn wordt aangenomen dat verzoeker het verblijfsrecht heeft verkregen. Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 3 december 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als werkzoekende.

Op 20 mei 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 15 januari 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als werkzoekende.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, nr. 501 van 27 januari 2016 wordt verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 1.000 euro wegens de handel en het bezit van cocaïne.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout nr. 933/2016 van 10 juni 2016 wordt verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van twaalf maanden en een geldboete van vijftig euro wegens het toebrengen van opzettelijke verwondingen of slagen met ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg.

Uit een e-mail van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Turnhout van 22 juni 2017 en uit een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Turnhout van 20 september 2017 blijkt dat verzoeker op 21 maart 2017 een aanvraag indient voor een verklaring van inschrijving.

Op 20 september 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 21.03.2017 werd ingediend door:

Naam : B., R.,

Nationaliteit: Nederland,

Geboortedatum : (...).1990,

Geboorteplaats Rotterdam,

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx,

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1, 2° - wet 15.12.1980).

Er moet namelijk vastgesteld worden dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan de volgende feiten:

Op 19.02.2010 werd betrokkene veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, tot een correctionele gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar voor 4 maanden ten gevolge van een inbreuk op de wetgeving betreffende het verhandelen van verdovende middelen. Betrokkene werd betrapt op de parking van Utopolis te Turnhout en in zijn bezit werd cocaïne aangetroffen. Bovendien werd er vastgesteld dat er cocaïne gedeald werd. De constitutieve elementen werden bewezen bevonden en betrokkene werd plichtig bevonden (vonnis toegevoegd aan het dossier). Op 27.01.2016 werd betrokkene veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, tot een correctionele gevangenisstraf van 2 jaar ten gevolge van een inbreuk op de wetgeving betreffende het verhandelen van verdovende middelen en waarbij betrokkene zich in de staat

van wettelijke herhaling bevond. Betrokkene werd, tijdens een controle van een voertuig door de politie, aangetroffen in een voertuig waar aan boord sommen cash geld, cannabis en verschillende GSM's werden teruggevonden. Nader onderzoek van de contacten van de GSM's leidde tot de identificatie van betrokkene als dealer van cocaïne. Bijgevolg werd betrokkene veroordeeld voor de handel en het bezit van cocaïne (vonnis toegevoegd aan het dossier).

Op 10.06.2016 werd betrokkene veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, tot een correctionele gevangenisstraf van 12 maanden ten gevolge van opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht dewelke ziekte of ongeschiktheid tot gevolg hadden. Betrokkene ontkent geenszins zijn betrokkenheid bij de vechtpartij, waardoor hij door de rechter veroordeeld werd voor de ten laste gelegde feiten en waarbij hij zich bevindt in staat van wettelijke herhaling (vonnis toegevoegd aan het dossier).

Overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie, 23.11.2010 (kopie toegevoegd aan het dossier), waarin geconcludeerd wordt dat de georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt, zoals bedoeld in artikel 28, lid 2, van de Europese richtlijn 2004/38, moet er vastgesteld worden dat betrokkene, gezien bovenstaande feiten, wel degelijk onder de reikwijdte valt van art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Wegens het voortdurend karakter van dit gedrag, de herhalingen over verscheidene jaren, het ontbreken van de wil zich te beteren tijdens zijn hele verblijf in België, is het redelijk te denken dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is. Dit wordt versterkt door de informatie uit het vonnis van 27.01.2016 (cf. supra), waarin specifiek aangehaald wordt dat betrokkene duidelijk geen lering getrokken heeft uit deze [voorgaande] veroordeling waarbij hem via de gunst van het gedeeltelijk uitstel de kans werd geboden aan te tonen dat hij voortaan zijn verantwoordelijkheid zou nemen door zich te onthouden van nieuwe inbreuken op de drugwetgeving.

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ertoe verplicht een evenwicht te vinden het privé leven en het familieleven en de bescherming van het algemeen belang, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene wettelijk samenwoont met mevrouw B. S. (...) (...). Echter het feit dat hij hier in België samenwoont, kan niet zwaarder wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Bovendien kan het gezinsleven in het buitenland eveneens voortgezet worden. Dit doordat de bedreiging van de openbare orde voortvloeit uit het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het arrest van het Hof van Justitie (cf. supra) stelt namelijk expliciet dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaat. Hierbij moet er vastgesteld worden dat de belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde zwaarder doorwegen dan zijn familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de zijnen.

Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43, §1, 2° (wet 15.12.1980) het verblijfsrecht langer dan 3 maanden als burger van de Unie geweigerd wordt om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Krachtens artikel 43, § 2 (wet van 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zo is de duur van zijn verblijf in België niet van die aard dat deze hem elke binding met zijn land van oorsprong, waar hij bovendien tussen 18.05.2016 en 21.03.2017 nog gewoond heeft, doet verliezen. Overigens toont geen enkel element in het dossier aan dat zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor de betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden gevolg te geven aan deze beslissing. Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont zijn hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat hij geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“Dat de middels huidig verzoekschrift bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten nu onwettig is ingevolge schending van:

- artikel 51, § 2, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*
 - artikel 43 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet)*
 - artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM)*
 - de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet)*
- Verzoeker is Nederlander (stuk 2) en woont wettelijk samen met mevrouw B. S. (...) op het adres te (...) (stuk 3).*

Samen hebben zij één kind, zijnde B. R. (...), geboren te Turnhout op (...) (stuk 4).

Hij is tewerkgesteld als bekister bij de firma F. F. (...) BVBA en heeft voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten (stukken 5-6-7); Meer nog, verzoeker is de hoofdverdiener voor zijn jonge gezin;

Hij voldoet – afgezien van de foutief aangehaalde argumentatie van tegenpartij - aan alle voorwaarden om een verblijf van meer dan 3 maanden in België te bekomen.

2.2.

Schending van artikel 43 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet):

Aangezien de federale staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid en voor maatschappelijke integratie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient geweigerd te worden aan verzoeker op basis van artikel 43 van de wet van 15/12/1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet stipuleert nu letterlijk als volgt:

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Aangezien verzoeker nu ten stelligste bestrijdt dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

De federale staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid verwijst in zijn beslissing naar de drie strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker.

Allereerst is het zo dat “het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling niet volstaat om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde”. (Rvs 19 juli 2012, nr. 220.337, RvV 14 juli 2009, nr. 29.861, T.Vreemd. 2009, afl. 4, 326, noot.)

Bovendien moet vastgesteld worden dat de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, dateren van de jaren 2009, 2011-2013 en 2014.

“Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid blijkt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging vormt van de openbare orde.” (HvJ 29 juni 2004, C482/01 en C-493/01, Orfanopoulos, punt 67; HvJ 22 december 2010, C303/08, Land Baden-Württemberg/Metin Bozkurt, punt 59)

Verzoeker werd veroordeeld terwijl hij een jonge twintiger (tussen 19 en 24 jaar oud) was, toen hij nog geen gezin had en toen hij nog geen vader was.

Het betreffen veroordelingen uit een vorig leven van verzoeker en duiden hoegenaamd niet op een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Aangezien verzoeker bovendien zijn leven intussen reeds lange tijd volledig op de rails heeft en als hoofdverdiener van het gezin zijn vaderrol met grote verantwoordelijkheid draagt.

Verzoeker is sinds begin 2015 aan het werk, aanvankelijk via interim bij A. B. (...) BVBA, bij G. (...) NV en bij P. C. (...) België BVBA (stukken 5.2).

Sinds januari 2017 is hij tewerkgesteld bij dezelfde firma F. F. (...) (stukken 5.1), dewelke zeer tevreden zijn van zijn prestaties (stukken 6.1 en 6.2).

Zelfs nadat hij korte tijd werd opgepakt om een deel van zijn straf reeds te ondergaan, mocht hij bij zijn vrijlating onmiddellijk terug zijn tewerkstelling hernemen. Hij wordt ervaren als een stipte, correcte, harde werker en trouwe collega dewelke zijn werkzaamheden met glans uitvoert.

Daarenboven heeft hij in oktober 2017 zijn diploma Basisveiligheid VCA behaald, hetgeen opnieuw aantoonst dat verzoeker vooruit wil in het leven (stuk 7).

De laatste veroordeling heeft betrekking op feiten van 2014. Verzoeker heeft nooit zijn verantwoordelijkheid ontkent, noch getracht aan zijn verplichtingen te ontkomen. Verzoeker tracht te herstellen hetgeen nog te herstellen valt, hetgeen voor 100% past in zijn rol van vader en verantwoordelijke dewelke hij reeds enige tijd op zich heeft genomen.

Vaststaat dat deze bestraffing ver beneden het strafmaximum ligt. De Rechtbank achtte, alles overwegende, een hogere gevangenisstraf niet op zijn plaats.

Er is derhalve desbetreffend geen sprake van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, laat staan een actuele.

Aangezien derhalve hoegenaamd niet voldaan is aan de voorwaarden, zoals gesteld door artikel 43 van de Vreemdelingenwet, om tot huidige bestreden beslissing te komen.

De aangehaalde motivering in de bestreden beslissing voldoet derhalve niet aan de gestelde voorwaarden.

2.3.

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM):

Bovendien zou de uitvoering van de bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten een ernstige inbreuk uitmaken op artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Aangezien verzoeker met zijn partner mevrouw B. S. (...) en zijn kind R. (...) vanzelfsprekend een hechte familieband heeft.

De tegenpartij heeft dan ook ten onrechte de belangen van de openbare orde vooropgesteld, voorzakers gezien voornoemde uiteenzetting.

De aangehaalde redenen in de motivering van de bestreden beslissing rechtvaardigen hoegenaamd geen dusdanige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

2.4.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat het in dit dossier duidelijk is dat de motivering van de tegenpartij incorrect is, minstens niet afdoende. Dat dit eveneens een schending inhoudt van artikel 62 van Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Onder verwijzing naar een voorgaande strafrechtelijke veroordelingen stellen dat "wegens het voortdurend karakter van dit gedrag, de herhalingen over verscheidene jaren, het ontbreken van de wil zich te beteren tijdens zijn hele verblijf in België, is het redelijk te denken dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is", is volstrekt onvoldoende en niet afdoende:

Zie eveneens:

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - 6743 - 30-01-2008

"De Raad stelt vast dat de verwerende partij zijn beslissing enkel baseert op het feit dat verzoeker het voorwerp is geweest van een correctionele veroordeling in november 2005., feiten die dateren van 2003. Door de vestiging te weigeren van verzoeker als descendent van een Belg op basis van deze correctionele veroordeling, zonder uit te leggen waarom zijn persoonlijk gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, op de datum van de bestreden beslissing, heeft de verwerende partij zijn beslissing niet geldig en voldoende gemotiveerd in feite en in rechte".

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - 29.861 - 14-07-2009

"Verzoeker, die de Nederlandse nationaliteit heeft, dient een aanvraag tot vestiging in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig art. 43 van de Vreemdelingenwet kan het verblijf aan

een Nederlandse werknemer in België geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid. In casu heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken geoordeeld dat verzoekende partij effectief een gevaar uitmaakt voor de openbare orde aangezien hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens mensenhandel. Gelet op art. 43 van de Vreemdelingenwet volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde. De maatregelen van openbare orde moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. De verwerende partij heeft geenszins het persoonlijk gedrag van verzoekende partij onderzocht en heeft zich er mee vergenoegd te verwijzen naar een oude strafrechtelijke veroordeling om te motiveren dat verzoekende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. De bestreden beslissing wordt vernietigd (eigen onderlijning)."

Zoals gezegd betreffende het persoonlijk gedrag van verzoeker: verzoeker heeft zijn leven intussen volledig op de rails: hij is wettelijk samenwonend, heeft een kind en is vast tewerkgesteld als bekister, hetgeen thans wijst op een meer dan succesvol bestaan.

Dat de gemachtigde van de Minister in casu geenszins een onderzoek heeft gedaan naar het persoonlijk gedrag van verzoeker."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 51, §2, tweede lid van het K.B. van 08.10.1981

- Artikel 43 Vreemdelingenwet

- Artikel 8 EVRM

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991, dat de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Art. 43 Vreemdelingenwet bepaalt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing motiveert:

“(…).”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris zich niet beperkt tot een verwijzing naar rechtspraak en strafrechtelijke veroordelingen.

Zo wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk verwezen naar het voortdurend karakter van het gedrag gedurende een opeenvolging van jaren en het ontbreken van de wil zich te verbeteren tijdens zijn verblijf.

De kritiek van verzoekende partij berust dan ook schijnbaar op een fragmentarische lezing van de bestreden beslissing.

Zie ook nog:

“Bovendien wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de aard en de ernst van de gepleegd feiten die aan de basis lagen van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 12 februari 2009, met name (...). In het bijzonder wordt verwezen naar de verschrikkelijke gevolgen van drugsdelicten zoals ze worden beschreven in het arrest Tsakouridis van het Hof van Justitie. De gemachtigde stelt op basis van dit gezaghebbende arrest van het Hof van Justitie dat de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid valt’. Voorts wordt de zwaarte van de strafmaat benadrukt. De verzoeker betwist deze feiten niet. Het is niet kennelijk onredelijk om het persoonlijk gedrag van een vreemdeling die recentelijk veroordeeld werd voor ernstige strafrechtelijke feiten en pas op 29 juli 2012 in vrijheid werd gesteld, te beschouwen als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.” (R.v.V. nr. 147.077 dd. 04.06.2012)

Verzoekende partij haalt verder aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte heeft voorgehouden dat er sprake is van een actuele dreiging. Verzoekende partij stelt dat de laatste feiten dateren van 2014.

Andermaal stelt verweerder vast dat de kritiek van verzoekende partij berust op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft gewezen op het recidivisme en de specifieke motivering in het vonnis d.d. 10.06.2016 waarbij betrokkene geen enkel les had getrokken uit het verleden, niettegenstaande de gunst van het gedeeltelijk uitstel en de kans die had gekregen aan te tonen dat hij voortaan zijn verantwoordelijkheid zou nemen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging komt tot het besluit dat de verzoekende partij nog steeds een actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dergelijke toets is in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie in het bijzonder HvJ, 27 oktober 1977, Bouchereau, § 29).

“Wat de ernst en de aard van de inbreuken betreft, kan er geen twijfel over bestaan dat deze zeer ernstig zijn en dat verzoeker ook geen lering heeft getrokken uit diens eerste veroordelingen. Zo heeft hij zich herhaaldelijk schuldig gemaakt aan druggerelateerde misdrijven, en heeft hij zich ook schuldig gemaakt aan diefstal met geweld en bedreiging en mensenhandel alsook exploitatie van andermans prostitutie.

Verzoeker betwist evenmin dat hij de openbare orde ernstig heeft geschaad. De periode waarin de inbreuken zijn gepleegd staan vermeld in de bestreden beslissing en de laatste veroordeling dateert van 2014 waarbij verzoeker veroordeeld werd tot maar liefst 8 jaar gevangenisstraf. Er blijkt tevens dat verzoeker zich geruime tijd, met name van eind 2005 tot half 2010, onttrokken heeft aan zijn straf door te vluchten tijdens een penitentiair verlof. Tijdens deze periode is verzoeker ook zijn verblijfsrecht verloren omdat niet bewezen werd dat hij zich al die tijd nog op het Belgische grondgebied ophield. Er blijkt voorts wel dat verzoeker tijdens zijn ontvluchting nieuwe strafbare feiten pleegde. De bestreden beslissing stelt dat verzoekers persoonlijk gedrag een ernstige actuele en reële bedreiging vormt voor de openbare orde.

Er blijkt aldus dat verzoeker al op jonge leeftijd in aanraking is gekomen met het gerecht, met name werd hij reeds op twintigjarige leeftijd veroordeeld, en sindsdien verder is gegaan op het criminele pad waarbij de laatste veroordeling dateert van 2014 en verzoeker toen al de leeftijd had van 41 jaar. Zoals de verwerende partij dan ook terecht motiveert, heeft het feit dat het recht op verblijf in het gedrang kon

komen door zijn criminele activiteiten verzoeker er niet van weerhouden deel te nemen aan strafbare feiten. Evenmin heeft de geboorte van zijn zoon in 2006 - dewelke hij bovendien slechts erkend heeft in augustus 2013 - verzoeker op het rechte pad gebracht noch het feit dat hij goed omkaderd is geweest door zijn buurt en zijn familie.

Het feit dat verzoeker zich thans correct gedraagt, dat hij een arbeidsovereenkomst heeft en ingeschreven is voor een cursus bij de VDAB, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij erkent trouwens ook dat verzoeker zich vroeger enige tijd beter gedragen heeft, maar zij voegt er terecht aan toe dat hij nadien toch recideverde en dit ondanks zijn goede omkadering.”

(R.v.V. nr. 187 760 van 30 mei 2017)

Het is op grond van de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, onder verwijzing naar art. 43 Vreemdelingenwet.

De verwerende partij verwijst naar hetgeen hierboven werd vermeld en wenst tevens te benadrukken dat de bestreden beslissing niet enkel werd gebaseerd op de correctionele veroordelingen.

De verzoekende partij heeft zijn kansen vergooid, en werd zeer recent, in juni 2016, nog correctionele veroordeeld.

De beoordeling van dit gevaar is een geheel van elementen, waarbij de persoonlijkheid van de verzoekende partij cruciaal staat.

Tenslotte beroept de verzoekende partij zich op de bescherming van artikel 8 EVRM.

De verweerder laat ter zake gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel.

Bovendien heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In de bestreden beslissing wordt in het kader van deze fair balance toets gewezen op volgende elementen:

- Verzoekende partij vormt een gevaar voor de openbare orde;
- Verzoekende partij had zich bewust moeten zijn van het feit dat zijn criminele gedragingen op negatieve wijze een invloed zouden hebben op zijn mogelijkheid om in België een verblijfsrecht te verwerven;
- Verzoekende partij heeft het gezinsleven opgebouwd in illegaal verblijf, en had ook daarmee rekening moeten houden;
- Verzoekende partij kan zich samen met zijn gezin in het buitenland vestigen;

Terwijl het integendeel verzoekende partij is die niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing. In het bijzonder toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij uit louter kritiek tegen het feit dat kritiek werd geuit op zijn gedrag, hoewel dat volgens verzoekende partij ver in het verleden valt te situeren.

Verweerder herhaalt, onder verwijzing naar de repliek supra uiteengezet, dat het – rekening houdend met de aard en ernst van de feiten, met de betrokkenheid van verzoekende partij in de zware drugsdelicten, het gebrek aan inkeer, – niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de

Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekende partij nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Zie ook:

“Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken “fair balance”-toetsing.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Verzoekende partij betwist ook niet dat hij zijn gezinsleven opbouwde in precair verblijf.

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

In casu werd geoordeeld dat het de verzoekende partij en zijn gezin vrij staat zich elders te vestigen waar zij legaal verblijf kunnen bekomen.

De verzoekende partij toont overigens ook niet aan dat hij het bestuur op de hoogte heeft gebracht van de geboorte van zijn kind op 13.05.2017.

De belangen van de verzoekende partij en zijn gezin zijn in casu ondergeschikt aan de maatschappelijke belangen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden moet worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig midden van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Verzoeker voert de schending van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

artikel 43 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag voor een verklaring van inschrijving wordt geweigerd op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.3.3.1. Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Verzoeker betwist dat hij een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Verzoeker stipt onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad aan dat *“het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling niet volstaat om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde”*. Verzoeker werpt op dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld reeds dateren van 2009, 2011-2013 en 2014. Verzoeker voert aan dat hij een jonge twintiger was toen hij werd veroordeeld, dat hij toen nog geen gezin had en nog geen vader was. Verzoeker werpt op dat hij

inmiddels zijn leven terug op de rails heeft, hij verwijst naar zijn tewerkstellingen en zijn in oktober 2017 behaalde diploma basisveiligheid. Verzoeker voert aan dat zijn laatste veroordeling betrekking heeft op feiten die dateren van 2014 en dat zijn straffen onder de maximumstraffen liggen.

De Raad wijst erop dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid (zaak C-348/09)).

In casu dient de Raad na te gaan of de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling maar effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Verzoeker betwist niet dat hij op 19 februari 2010 en op 27 januari 2016 werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving betreffende het verhandelen van verdovende middelen. Evenmin betwist verzoeker dat hij op 10 juni 2016 werd veroordeeld voor het toebrengen van opzettelijke verwondingen of slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Verzoeker betwist niet dat uit deze feiten een herhaling van de feiten blijkt.

In de bestreden beslissing worden de feiten uiteengezet die aanleiding hebben gegeven tot de veroordelingen en wordt geoordeeld dat *“(w)egens het voortdurend karakter van dit gedrag, de herhalingen over verscheidene jaren, het ontbreken van de wil zich te beteren tijdens zijn hele verblijf in België, (...) het redelijk te denken (is) dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is”*, waarbij wordt gewezen op het vonnis van 27 januari 2016 *“waarin specifiek aangehaald wordt dat betrokkene duidelijk geen lering getrokken heeft uit deze [voorgaande] veroordeling waarbij hem via de gunst van het gedeeltelijk uitstel de kans werd geboden aan te tonen dat hij voortaan zijn verantwoordelijkheid zou nemen door zich te onthouden van nieuwe inbreuken op de drugwetgeving.”*

Tevens wordt in de bestreden beslissing gewezen op rechtspraak van het Hof van Justitie van 23 november 2010 waarin wordt geconcludeerd dat *“de georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt”*.

Door erop te wijzen dat zijn laatste veroordeling betrekking heeft op feit(en) die dateren van 2014, maakt verzoeker nog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat *“(w)egens het voortdurend karakter van dit gedrag, de herhalingen over verscheidene jaren, het ontbreken van de wil zich te beteren tijdens zijn hele verblijf in België, (...) het redelijk te denken (is) dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is.”* Hierbij wordt erop gewezen dat verzoeker *“de herhalingen over verscheidene jaren”* niet betwist.

Verzoeker laat gelden dat zijn veroordelingen dateren *“uit een vorig leven”*, toen hij een jonge twintiger was, hij nog geen gezin had en hij nog geen vader was. Tevens verwijst hij naar zijn tewerkstelling(en). Uit het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde *“getuigschrift van samenwoning overeenkomstig de wet van 23/11/1998”* (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) blijkt dat verzoeker sinds 4 mei 2016 wettelijk samenwoont met B.S. Hoewel uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoeker nog strafrechtelijke inbreuken heeft gepleegd sinds hij met B.S. wettelijk samenwoont doet dit geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is gelet op *“het voortdurend karakter van dit gedrag (...) (en) de herhalingen over verscheidene jaren”*.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij in oktober 2017 zijn diploma basisveiligheid behaalde (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7) wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker het diploma basisveiligheid (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst gevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn

bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde diploma basisveiligheid met als datum van uitgifte 6 oktober 2017 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7) kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Waar verzoeker nog verwijst naar de arresten met nrs. 6743 en 29 861 van respectievelijk 30 januari 2008 en 14 juli 2009 van de Raad wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich er *in casu* niet toe heeft beperkt om louter te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker in tegenstelling tot de zaken waarnaar hij verwijst. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Ten slotte voert verzoeker nog aan dat hij inmiddels zijn leven volledig op de rails heeft, hij wettelijk samenwonend is, een kind heeft en vast tewerkgesteld is als bekister en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen onderzoek heeft gedaan naar zijn persoonlijk gedrag. Hoewel uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoeker nog strafrechtelijke inbreuken heeft gepleegd sinds hij met B.S. wettelijk samenwoont doet dit geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is gelet op *“het voortdurend karakter van dit gedrag, (...) (en) de herhalingen over verscheidene jaren”*. Gelet op al het voorgaande kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen onderzoek heeft gedaan naar zijn persoonlijk gedrag. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft vooreerst verwezen naar de verschillende veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen, heeft erop gewezen dat *“de georganiseerde drughandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt”* en op *“het voortdurend karakter van dit gedrag, de herhalingen over verscheidene jaren (...) (en) het ontbreken van de wil zich te beteren tijdens zijn hele verblijf in België”*.

Een schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Te dezen verwijst verzoeker naar het gezinsleven met zijn partner B.S. en hun kind R.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gezinsleven van verzoeker met B.S. niet betwist. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat verzoeker niet aantoont dat hij het bestuur op de hoogte heeft gebracht van de geboorte van zijn kind op 13 mei 2017.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zouden zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Waar verzoeker aanvoert dat *“de uitvoering van de bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten een ernstige inbreuk (zou) uitmaken op artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”* wordt erop gewezen dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Verzoeker werpt op dat de aangehaalde redenen in de motivering van de bestreden beslissing hoegenaamd geen dusdanige inmenging rechtvaardigen in zijn privé- en gezinsleven. Hij voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte de belangen van de openbare orde vooropgesteld heeft.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ertoe verplicht een evenwicht te vinden het privé leven en het familieleven en de bescherming van het algemeen belang, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene wettelijk samenwoont met mevrouw B. S. (...) ((...)). Echter het feit dat hij hier in België samenwoont, kan niet zwaarder wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Bovendien kan het gezinsleven in het buitenland eveneens voortgezet worden. Dit doordat de bedreiging van de openbare orde voortvloeit uit het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het arrest van het Hof van Justitie (cf. supra) stelt namelijk expliciet dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaat. Hierbij moet er vastgesteld worden dat de belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde zwaarder doorwegen dan zijn familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de zijnen.”

Gelet op hetgeen *supra*, onder punt 3.3.3.2., werd uiteengezet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat *“het feit dat hij hier in België samenwoont, (...) niet zwaarder (kan) wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde”*.

Voorts wordt erop gewezen dat verzoeker niet betwist dat *“het gezinsleven in het buitenland eveneens voortgezet (kan) worden”*. Evenmin betwist verzoeker dat hij *“tussen 18.05.2016 en 21.03.2017 nog (in Nederland) gewoond heeft”* – hoewel de Raad opmerkt dat hij toen al wettelijk samenwonend was met B.S. – zodat hij niet aantoont dat op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt overwogen dat *“de duur van zijn verblijf in België niet van die aard dat deze hem elke binding met zijn land van oorsprong, waar hij bovendien tussen 18.05.2016 en 21.03.2017 nog gewoond heeft, doet verliezen.”*

Bovendien waar verzoeker nog verwijst naar de hechte familieband met zijn partner B.S. en hun kind R. wordt erop gewezen dat het hem vrijstaat om gebruik te maken van de daartoe voorziene procedures.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het handhaven van de openbare orde en het doen naleven de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET